

# Dragostea

## Dragostea

„Dragostea este de la Dumnezeu". (1 Ioan 4.7)

Cînd sîntem călăuziți de dragoste, este adevărat că oamenii sînt cei pentru care ne dăm, dar Dumnezeu este Cel Căruia ne oferim (Efeseni 5.2).

Este un lucru serios și foarte binecuvîntat, de a face o lucrare directă pentru Domnul. Numai faptul că avem dorința de a intra în lucrare nu dovedește că sîntem chemați pentru ea. Cred că semnul cel mai sigur al acestei chemări este o dragoste arzătoare pentru suflete, dublată de acele ex-periențe ale inimii, în această privință, înaintea Domnului. Cauza slujirii nu este dorința de a vorbi, ci nevoia de a căuta suflete și de a-i întări pe sfinți.

Cîte nevoi, ascunse chiar în sufletele cele mai degradate, ar fi mărturisite, dacă le-am arăta dragostea și bunătatea care ar putea să le dea încrederea! Cîte persoane se amețesc într-un vîrtej de plăceri, ca să facă să tacă frămîntările morale care îi chinuie! Dragostea divină nu numai că răspunde nevoilor, dar ea le obligă să se exprime.

„Cel care rămîne în dragoste, rămîne în Dumnezeu" (1 Ioan 4.16).

Vă rog stăruitor de a menține acest spirit al dragostei, care este chiar prezența lui Dumnezeu. Păcatul desparte, dar Dumnezeu unește, pentru că El este dragoste; în aceasta se găsește vindecarea oricăror rele, căci toate lucrurile vor fi unite într-o singură Persoană: în Domnul Isus Hristos. Umblați deci în dragoste și veți merge cu putere și spre slava lui Dumnezeu.

Mă tem, pentru Biserica Domnului Hristos, de ÎNGUSTIMEA DE INIMĂ mai mult decît orice alt lucru.

Dragostea-l face pe om în stare să biruiască toate încercările. Dacă i se scuipe în față, nu face nici o obiecție, căci dragostea rămîne și nu-și trage niciodată puterea din împrejurări, ci se ridică mai presus de ele.

Dragostea, cînd este reală, este mijlocul adevărat de a produce sfințenie.

„Dragostea pentru toți sfinții" (Coloseni 1.4) este o pricină de binecuvîntare despre care vorbește apostolul; și chiar în ceea ce privește înțelepciunea spirituală, ea aici ne călăuzește: „ca să puteți pricepe împreună cu toți sfinții" (Efeseni 3.18), pentru că toți sîntem în inima Domnului Hristos; ori, dacă ei nu sînt și în inimile noastre, El nu are loc deplin în inimile noastre, pentru că eul L-a înlăturat într-o oarecare măsură; și aceasta este spre paguba noastră.

Dragostea nu obosește slujind, cu toate că slujirea se face adesea în suferință. De fapt, afară de cîteva rare încurajări, ea poartă totdeauna, cum spune apostolul Pavel, acest caracter general: „Răbd totul pentru cei aleși" (2 Timotei 2.10).

Cît de puțini dintre credincioși îi prezintă lui Dumnezeu lucrarea dragostei lor, lucrînd astfel pentru El și pentru slava Lui, cu toate că lucrarea este în favoarea oamenilor! Si cu cît ei îi iubesc, cu atît sînt mai puțin iubiți, ceea ce nu-i împiedică în slujirea lor, din dragostea lui Dumnezeu.

Roadele Duhului sînt: dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, facerea de bine, bunătatea, credincioșia etc. (Galateni 5.22). Remarcați că primele din aceste roade sînt: „dragostea, bucuria, pacea". Duhul Sfînt va produce cu siguranță roadele practice care urmează după acestea și arată viața Domnului Hristos înaintea oamenilor, dar roadele lăuntrice, cele care îl au pe Dumnezeu ca scop, vin în primul rînd, pentru că ele formează starea de suflet necesară pentru a le produce pe celelalte.